

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 75/2025-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniu z 18. septembra 22 a postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 105T/50/2023 a uzneseniu z 22. októbra 2024 a postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6Tos/169/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených čl. 3, čl. 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 9 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a podľa čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 19 Dohovoru OSN o právach dieťaťa uzneseniami okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 18. septembra 22 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) a krajského súdu sp. zn. 6Tos/169/2024 z 22. októbra 2024 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“) a postupmi okresného súdu a krajského súdu v uvedených konaniach. Taktiež sa domáha zrušenia druhostupňového väzobného rozhodnutia a vrátenia veci krajskému súdu na nové konanie, formulovania príkazu všeobecnému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu, priznania primeraného finančného zadost'učinenia v celkovej sume 10 000 eur a náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie v štádiu súdneho konania pre viaceré trestné činy (zločiny podvodu, prečiny neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, úverového podvodu

a poškodzovania cudzích práv), kde bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením okresného súdu zo 4. júna 2023 v spojení s uznesením krajského súdu z 29. júna 2023 z dôvodu tzv. preventívnej väzby. Sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby žiadosťou zo 4. septembra 2024. O žiadosti rozhodol okresný súd prvostupňovým väzobným rozhodnutím, ktorým ju zamietol a väzbu sťažovateľa nenahradil miernejšími alternatívnymi opatreniami. Sťažnosť, ktorú sťažovateľ proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu uplatnil, bola zamietnutá druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ v prvom rade formuluje tvrdenia o „*prietahoch v konaní o väzbe*“, kde, uvádzajúc relevantné časové momenty rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 4. septembra 2024, argumentuje, že celková dĺžka tohto rozhodovania predstavovala až sedemdesiat dní.

4. V ďalšom bode sťažovateľ uvádza, že sa okresný súd náležite nevysporiadal s argumentáciou, ktorú predniesol v uplatnenej žiadosti o prepustenie z väzby. V tomto kontexte prezentuje jednotlivé argumenty, v ktorých poukázal na novú svedeckú výpoveď v jeho prospech, na základe ktorej by malo podľa jeho presvedčenia dôjsť k zastaveniu trestného stíhania vo vzťahu k skutku č. 5 uvedeného v obžalobe, ďalej na poskytnutú záruku dvoch špecifikovaných dôveryhodných osôb, na novelizáciu Trestného zákona spojenú so zmiernením trestných sadzieb relevantných v sťažovateľovej veci a spojenú tiež so zmenou právnej kvalifikácie jedného zo stíhaných skutkov (korekcia právnej kvalifikácie z jediného obzvlášť závažného zločinu na zločin), a napokon na námietku zbytočných prietahov v postupe okresného súdu pri prejednávaní jeho meritórnej trestnej veci.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej predkladá tvrdenie o zaujatosti zákonného sudcu prejednávajúceho jeho meritórnu trestnú vec pred okresným súdom, ktorý sa podľa mienky sťažovateľa dopustil pri prejednávaní veci nezákonného a svojvoľného postupu v súvislosti s úmrtím jedného z poškodených, ktoré podľa sťažovateľa vytvorilo prekážku vykonania hlavného pojednávania. Podľa jeho názoru sa zákonný sudca dosiaľ nevysporiadal s jedinou jeho vznesenou námietkou zaujatosti, nikdy o nich meritórne nerozhodol a nepredložil ich na rozhodnutie nadriadenému súdu.

6. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ takisto namieta, že pri prejednávaní jeho väzby došlo opakovane k porušeniu dvojínštančnosti konania, keď mal nadriadený súd ako sťažnostný súd opakovane pri rozhodovaní o podanej sťažnosti nahrádzať odôvodnenie rozhodnutia o väzbe, ktoré v prvostupňovom rozhodnutí okresného súdu absentovalo, resp. nebolo dostatočné.

7. Sťažovateľ ďalej, odkazujúc na novelizáciu Trestného zákona, v ústavnej sťažnosti dôvodí, že sa mali konajúce súdy pri rozhodovaní o jeho väzbe, zohľadniac predmetnú novelizáciu, vysporiadať s okolnosťou modifikácie trestu, ktorý sťažovateľovi po prijatých úpravách trestných sadzieb aktuálne hrozí. Podľa sťažovateľa absencia takéhoto odôvodnenia má za následok arbitrárnosť, nezákonnosť a neústavnosť väzobných rozhodnutí konajúcich súdov.

8. Vo vzťahu k otázke materiálnych podmienok väzby sťažovateľ, interpretujúc obsah výpovede jedného zo svedkov poškodených, dôvodí, že vo vzťahu k zodpovedajúcemu skutku č. 5 bodu obžaloby podľa neho dôvodnosť trestného stíhania pominula, keď tento svedok poškodený zmenil výpoveď a navyše vzal späť svoj súhlas s trestným stíhaním. Uvádza tiež, že v prípade skutku č. 4 bodu obžaloby v dôsledku novelizácie Trestného zákona trestnosť skutku zanikla. Poukazuje na neprítomnosť špecifikovaných svedkov poškodených na príslušnom termíne hlavného pojednávania a interpretuje obsah výpovedí ďalších špecifikovaných svedkov, kde s odkazom na uvedené je toho názoru, že došlo k zoslabeniu dôvodnosti trestného stíhania. Záver krajského súdu, ktorý sa s týmto jeho stanoviskom nestotožnil, považuje za arbitrárny a svojvoľný.

9. Sťažovateľ tiež argumentuje, že väzobné rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby nereflektovalo ani na tzv. faktor plynutia času a okolnosť dlhotrvajúcej väzby. Upozorňuje, že sa ku dňu uplatnenia ústavnej sťažnosti nachádza vo väzbe viac ako päťsto dní a trvanie jeho väzby nie je podporené ďalšími prístupujúcimi dôvodmi.

10. Proti dôvodom u sťažovateľa ustálenej preventívnej väzby namieta, že nie sú vymedzené konkrétne, ale abstraktne, s poukázaním na charakter trestnej činnosti, pričom ide o dôvody, ktoré boli vymedzené v čase vzatia sťažovateľa do väzby, čo je podľa sťažovateľa neprípustné.

11. Za relevantnú okolnosť, ktorá mala byť predmetom väzobného rozhodovania, sťažovateľ označuje aj formulovanú námietku o neadekvátnosti lekárskej starostlivosti poskytovanej sťažovateľovi vo väzbe. Na tomto mieste uvádza, že trpí veľmi závažným ochorením, ktoré si vyžaduje kvalifikované lekárske vyšetrenie, ktoré mu bolo v rámci väzby poskytnuté až s odstupom ôsmich mesiacov. Je toho názoru, že sa krajský súd s takto formulovanými argumentmi sťažovateľa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal.

12. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ predkladá argumentáciu týkajúcu sa možnosti alternácie jeho väzby miernejšími opatreniami. V tejto súvislosti prezentuje názor, že by pri posúdení tejto otázky mala byť v prospech nahradenia jeho väzby zohľadnená okolnosť, že je otcom maloletej dcéry, v ktorej výchove mu trvajúca väzba zabraňuje, čo sa však pri rozhodovaní nestalo. Takisto podľa jeho názoru malo byť, avšak nebolo, pri posúdení možnosti náhrady jeho väzby prihliadnuté na okolnosti, že jeho väzba trvá vyše päťsto dní, že došlo vo vzťahu k jeho osobe k zoslabeniu podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti, že po prijatej novelizácii už nie je stíhaný za obzvlášť závažný zločin, že je bezúhonný a nie je recidivistom. Namieta tiež, že k možnosti náhrady väzby poskytnutou zárukou nebola vypočítaná špecifikovaná osoba, ktorá ju v prospech sťažovateľa ponúkla.

13. Sťažovateľ vo všetkých popísaných skutočnostiach vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo podľa neho dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

III.1. K porušeniu požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí okresným súdom a krajským súdom:

15. V súvislosti s uplatnenou námietkou porušeniu požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí ústavný súd vo všeobecnosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštantne pripomína, že súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky na kvalitu preskúmania, ale tiež aj na rýchlosť tohto prieskumu. Už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o väzbe z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, ale aj na základe súčinnosti poskytnutej zo strany okresného súdu ústavný súd zistil a zrekapituloval tieto relevantné informácie:

- sťažovateľ svoju žiadosť o prepustenie z väzby uplatnil na hlavnom pojednávaní okresného súdu 4. septembra 2024, doplnil ju 5. septembra 2024 a prostredníctvom svojho obhajcu tiež 6. septembra 2024;
- okresný súd vykonal väzobný výsluch sťažovateľa 18. septembra 2024 a súčasne vydal prvostupňové väzobné rozhodnutie, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 24. septembra 2024;
- sťažnosť, ktorú sťažovateľ uplatnil proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu 18. septembra 2024, písomne odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu 15. októbra 2024;
- krajský súd o uplatnenej sťažnosti rozhodol druhostupňovým väzobným rozhodnutím 22. októbra 2024, pričom toto bolo sťažovateľovi doručené 5. novembra 2024.

17. Z informácií uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že posledné doplnenie žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby adresovanej okresnému súdu bolo predložené 6. septembra 2024, ktorý deň predstavuje relevantný moment, od ktorého bol okresný súd po doplnení podanej žiadosti o nej spôsobilý rozhodnúť. Prvostupňové väzobné rozhodnutie okresný súd prijal 18. septembra 2024, ktoré sťažovateľovi doručil 24. septembra 2024. Čistá celková doba konania o žiadosti sťažovateľa pred okresným súdom tak v súhrne predstavuje osemnásť dní.

18. Z bodu 16 odôvodnenia tohto rozhodnutia ďalej vyplýva, že písomné odôvodnenie sťažnosti uplatnenej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu bolo krajskému súdu predložené 15. októbra 2024, a tento deň predstavuje relevantný moment, od ktorého bol krajský súd spôsobilý po doplnení uplatnenej sťažnosti o nej aj rozhodnúť. Krajský súd druhostupňové väzobné rozhodnutie prijal 22. októbra 2024, ktoré sťažovateľovi doručil 5. novembra 2024. Z uvedeného vyplýva, že čistá celková doba konania krajského súdu o sťažnosti sťažovateľa predstavovala celkovo dvadsaťjeden dní.

19. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy

a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ako vyplýva z informácií uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia, v posudzovanom prípade skutočná dĺžka konania pred okresným súdom a ani pred krajským súdom neprekročila odporúčanú lehotu, keďže konanie pred okresným súdom trvalo celkovo osemnásť dní a pred krajským súdom celkovo dvadsaťjeden dní. Celkovú dobu prvostupňového rozhodovania aj druhostupňového rozhodovania okresného súdu a krajského súdu tak ústavný súd hodnotí ako na prvý pohľad primeranú, neporušujúcu požiadavku urýchleného prejednávania väzobných vecí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa javí námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania o jeho väzobnej veci v rámci prvostupňového konania vedeného pred okresným súdom a druhostupňového konania vedeného pred krajským súdom ako zjavne neopodstatnená.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu:

20. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a systém ochrany ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 *in fine* a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. I. ÚS 107/2019, IV. ÚS 271/2022).

21. Vychádzajúc aj z judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode, ústavný súd vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu v prvostupňovom rozhodovaní prostredníctvom sťažnosti, ktorú aj využil, pričom ochranu mu bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd ako súd sťažnostný. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému rozhodnutiu okresného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu:

22. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také

odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

23. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd zamerail na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s tými okolnosťami, na ktoré poukazoval sťažovateľ v rámci svojej sťažnosti a zároveň ich prezentuje aj v ústavnej sťažnosti, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcimi súdmi zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu (inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom). Z uvedených dôvodov sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu, ako aj prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu (ktorého závery ako vecne správne krajský súd prevzal).

24. Okresný súd v prvostupňovom väzobnom rozhodnutí konštatoval, že pokiaľ ide o existenciu konkrétnych skutočností odôvodňujúcich ďalšie trvanie väzby sťažovateľa, tieto sa oproti predchádzajúcemu väzobnému rozhodovaniu nezmenili, preto na ne poukázal, a to odkazom na odôvodnenie predchádzajúceho väzobného rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 23. augusta 2024 (konkrétne na s. 17 až 34 označeného rozhodnutia). K splneniu základného materiálneho predpokladu na ďalšie trvanie sťažovateľovej väzby (k dôvodnosti podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti sťažovateľom) hodnotil dosiaľ zabezpečené dôkazy ako postačujúce pre podporu tohto podozrenia. V tomto smere poukázal aj na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní 18. septembra 2024, a to na obsah znaleckého skúmania, kde znalci vypočutí na hlavnom pojednávaní objasnili, že motiváciou sťažovateľa a jeho spoluobžalovaného mal byť finančný zisk a obohatenie sa na úkor iných. Znalci vysvetlili, že v prípade oboch spoluobžalovaných ide o egocentrické a manipulatívne osobnosti. Motiváciou sťažovateľa malo byť aj to, že získal byt, bol u neho zistený parazitný spôsob života a porucha osobnosti zmiešaného typu. Znalecké skúmanie ďalej zistilo, že u sťažovateľa ide o osobnosť, ktorá nemá rozvinuté vyššie city, absentujú u neho schopnosť empatie a morálne zábrany. U jedného z poškodených znalci zistili, že ide o ovplyvniteľnú, dôverčivú osobnosť s okliešteným kritickým myslením, naivnú, ktorá uverí všetkému a nerozmýšľa nad dôsledkami. Podľa okresného súdu vzhľadom na osobnosť sťažovateľa a povahu vyšetrovanej trestnej činnosti nie je možné účel väzby dosiahnuť miernejšími alternatívnymi opatreniami.

25. Krajský súd sa v druhostupňovom väzobnom rozhodnutí stotožnil so stanoviskom okresného súdu a poznamenal, že rozhodovaniu o aktuálnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby predchádzalo rozhodnutie okresného súdu z 23. augusta 2024 preskúmané uznesením krajského súdu zo 17. septembra 2024, pričom od tohto predchádzajúceho rozhodovania nenastala zmena skutočností odôvodňujúcich obavu z pokračovania v trestnej činnosti, resp. že sa tieto nezmenili v prospech sťažovateľa a ani nepominuli. Vysvetlil tiež, že samotná zmena právnej kvalifikácie stíhaných skutkov v dôsledku zmeny Trestného zákona nemôže mať za následok oslabenie väzobných dôvodov, pokiaľ sú splnené podmienky väzby, a preto je v takom prípade irelevantné, či stíhané skutky vykazujú znaky prečinu, zločinu či obzvlášť závažného zločinu. Na tomto mieste dodal, že námietka sťažovateľa týkajúca sa zmeny právnej kvalifikácie skutkov z pohľadu

novelizácie Trestného zákona bola zodpovedaná v predchádzajúcom väzobnom rozhodnutí krajského súdu sp. zn. 5Tos/185/2024 zo 17. septembra 2024, kde bolo vysvetlené, že závažnosť trestnej činnosti, z ktorej spáchania je sťažovateľ podozrivý, je charakterizovaná väčším počtom skutkov a väčším počtom trestných činov, ktorých sa mal spáchaním označených skutkov sťažovateľ dopustiť, pričom vo viacerých prípadoch ide o skutky kvalifikované ako zločin s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody až do osem rokov. To, že jeden zo skutkov už nie je posudzovaný ako obzvlášť závažný zločin, nemá z označeného hľadiska relevanciu. Rovnako podľa krajského súdu za oslabenie väzobných dôvodov nemožno považovať zdravotný stav sťažovateľa, pokiaľ mu je možné v podmienkach väzby poskytnúť adekvátnu zdravotnú starostlivosť, čo už okresný súd konštatoval v predchádzajúcom väzobnom rozhodnutí. Krajský súd upozornil na to, že aktuálne preskúmanie opodstatnenosti väzby sťažovateľa sa uskutočnilo v krátkom časovom odstupe od predchádzajúceho väzobného rozhodovania, a túto skutočnosť považoval za relevantnú z hľadiska posúdenia otázky, či sa okresný súd náležite venoval preskúmaniu podmienok na ďalšie trvanie väzby z titulu aktuálnej sťažovateľom podanej žiadosti o prepustenie z väzby. Na tomto mieste uviedol, že uznesením sp. zn. 5Tos/104/2024 z 5. júna 2024 preskúmal sťažnosť sťažovateľa podanú proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 24. mája 2024, pričom sa v ňom podrobne zaoberal námietkami sťažovateľa, a to že okresný súd nebral do úvahy aktuálny stav dokazovania na hlavnom pojednávaní, že nebral do úvahy výpovede dvoch špecifikovaných svedkov poškodených vrátane späťvzatia súhlasu jedného z nich s trestným stíhaním, čím nesprávne vyhodnotil existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania skutku, že okresný súd nepostupuje vo väzobnej veci sťažovateľa urýchlene a s osobitnou starostlivosťou, tiež námietkou o faktore plynutia času a teóriou posilnených dôvodov väzby, ďalej námietkami, že sa okresný súd nevenoval v odôvodnení svojho rozhodnutia konkrétnym dôvodom zakladajúcim obavu z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom, námietkami o nepriaznivom zdravotnom stave sťažovateľa, ktorému nie je vo väzbe poskytovaná adekvátna zdravotná starostlivosť, a o nezohľadnení záujmov maloletej dcéry sťažovateľa, námietkami týkajúcimi sa neuznania záruky poskytnutej v prospech sťažovateľa dôveryhodnou osobou a tiež neuznania poskytnutej peňažnej záruky a napokon námietkami sťažovateľa o zaujatosti konajúceho sudcu okresného súdu, ktorou (zaujatosťou) sa podľa mienky sťažovateľa odmietol okresný súd zaoberať. Krajský súd ďalej uviedol, že sa s podobnou alebo rovnakou argumentáciou sťažovateľa uplatnenou pri jeho terajšej žiadosti o prepustenie, resp. v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, vysporiadal aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Tos/185/2024 zo 17. septembra 2024, na základe ktorého rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe a v ktorom sa vysporiadal aj s námietkami týkajúcimi sa úpravy trestných sadzieb za stíhané trestné činy vrátane zmiernenia právnej kvalifikácie z obzvlášť závažného zločinu na zločin v prípade jedného zo skutkov a tiež s nemožnosťou náhrady jeho väzby z nového pohľadu, keď nebolo potrebné skúmať existenciu výnimočných okolností prípadu. Dôvodil, že všetky tieto popísané výhrady, na ktoré v uvedených rozhodnutiach dostal odpoveď, vzniesol sťažovateľ opakovane aj v aktuálnej žiadosti o prepustenie. Konštatoval tak, že sťažovateľ počas doterajšieho konania vždy dostal na vznesené námietky potrebnú odpoveď a z tohto dôvodu zopakovanie totožnej argumentácie sťažovateľom v súčasnej žiadosti o prepustenie z väzby umožnilo okresnému súdu predostrieť rozsah odôvodnenia prvostupňového väzobného rozhodnutia v takej podobe, v akej je formulované. Námietku sťažovateľa, že je odôvodnenie prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu absolútne nedostatočné, tak posúdil ako nedôvodnú. Bol toho názoru, že povinnosťou okresného

súdu bolo vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s obdobím, ktoré uplynulo od posledného rozhodovania o sťažovateľovej väzbe do okamihu vydania prvostupňového väzobného rozhodnutia, a to najmä z pohľadu skúmania, či ďalším dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní došlo k zmene dôkaznej situácie, ktorá by mala vplyv na existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti sťažovateľom, a tiež s otázkou prípadných zbytočných prietahov pri prejednávaní meritórnej trestnej veci sťažovateľa.

26. Krajský súd v súvislosti s otázkou možných zbytočných prietahov v konaní pred okresným súdom argumentoval, že od posledného väzobného rozhodovania vo veci sťažovateľa bol vykonaný jeden termín hlavného pojednávania (18. septembra 2024), na ktorom boli uskutočnené výsluchy znalcov k osobnosti sťažovateľa a spoluobžalovaného, pričom ďalšie termíny hlavného pojednávania boli určené na 5., 14. a 20. november 2024. Poznamenal, že sťažovateľ v rámci rozhodovania o väzbe námietky prietahov v meritórnom konaní predkladá opakovane, pričom týmito sa konajúce súdy zaoberali a poskytli na nich primerané odpovede, ktoré sťažovateľ odmieta akceptovať. Podľa krajského súdu okresný súd pri prejednávaní meritórnej trestnej veci sťažovateľa postupuje s ohľadom na rozsiahlosť skutkov uvedených v obžalobe primeraným spôsobom a v jeho postupe nemožno nájsť žiadne vážne pochybenia, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako zbytočné prietahy v konaní. Krajský súd dodal, že vo veci bolo nariadených i viac termínov súčasne, kde sú tieto vykonávané aj v priebehu opakovaného väzobného rozhodovania o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby. Zdôraznil, že základný materiálny predpoklad sťažovateľovej väzby, teda existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, sa žiadnym spôsobom nezmenil, teda nezoslabil v prospech sťažovateľa. Podľa neho sa sťažovateľ v skutočnosti dožaduje preskúmania správnosti predchádzajúcich rozhodnutí o jeho väzbe, čo nie je prípustné. Zastáva názor, že ďalším vykonaným termínom hlavného pojednávania sa uvedený materiálny predpoklad sťažovateľovej väzby umocnil, nie oslabil, ako sa to pokúša sťažovateľ prezentovať. V tomto kontexte pripomenul, že úloha konečného a detailného hodnotenia dôkazov neprislúcha súdu rozhodujúcemu o väzbe, ale je vyhradená rozhodovaniu vo veci samej.

27. K otázke alternácie väzby sťažovateľa miernejšími opatreniami krajský súd dôvodil, že sa k nej v prechádzajúcich rozhodnutiach opakovane vyjadril, naposledy v predchádzajúcom rozhodnutí zo 17. septembra 2024 a tiež v rozhodnutí zo 6. augusta 2024, kde konštatoval, že vzhľadom na osobné charakteristiky sťažovateľa a tiež s prihliadnutím na charakter stíhanej trestnej činnosti nie je možné poskytnutý písomný sľub považovať u sťažovateľa za dostatočnú záruku vedenia riadneho života na slobode, čo podľa krajského súdu trvá naďalej. Krajský súd konkretizoval, že sťažovateľ bol v znaleckých posudkoch charakterizovaný ako osobnosť egocentrická, agresívna, ľahkovážna, so sklonsmi k parazitnému spôsobu života, ktorá sa dá ľahko zlákať k antisociálnej činnosti. K povahe prejednávanej trestnej veci uviedol, že malo ísť o trestnú činnosť páchanú sťažovateľom v spolupáchateľstve, premyslenú a pripravovanú, pričom existuje podozrenie, že sa jej sťažovateľ so spoluobžalovaným dopúšťali na vopred vytypovaných osobách, u ktorých predpokladali menšiu mieru obozretnosti alebo schopnosti brániť sa podvodnému konaniu. Podľa krajského súdu takto uvedené skutočnosti bolo potrebné zohľadňovať aj pri možnosti náhrady väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, ktorý by teda nebol, a to ani s uložením primeraných povinností a obmedzení, dostatočný nahradiť účel sledovaný väzbou. K záruke poskytnutej zo strany špecifikovaných osôb a k nimi navrhovanej peňažnej záruke krajský súd uviedol, že sa nimi konajúce súdy zaoberali už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach

o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, kde ich vyhodnotili ako nedostatočné, pričom dôvody v týchto rozhodnutiach uvedené podľa krajského súdu stále trvajú, a teda neumožňujú alternáciu väzby týmito miernejšími opatreniami. V závere krajský súd doplnil, že k námietkam sťažovateľa o zaujatosti konajúceho sudcu okresného súdu sa podrobným spôsobom vyjadril v predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 5Tos/185/2024 zo 17. septembra 2024, kde bolo konštatované, že sa námietky týkali procesného postupu konajúceho súdu, preto bol postup sudcu okresného súdu, ktorý o nich ako o takých nekonal, vecne správny.

28. Ústavný súd v prvom rade poukazuje ako na relevantnú skutočnosť na to, že preskúmanie udržateľnosti sťažovateľovej väzby prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu v spojení s druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu na základe aktuálnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby zo 4. septembra 2024 sa uskutočnilo s krátkym časovým odstupom od jej predchádzajúceho preskúmania rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 23. augusta 2024 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 5Tos/185/2024 zo 17. septembra 2024, kde toto predchádzajúce rozhodovanie bolo posúdené na základe sťažovateľom uplatnenej ústavnej sťažnosti uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 634/2024 zo 17. decembra 2024 (ďalej len „predchádzajúce uznesenie“), ktorým bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu odmietnutá ako zjavne neopodstatnená (v prípade námietky porušenia čl. 3 dohovoru ako neprípustná), keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa. V nadväznosti na to treba zároveň povedať, že je obsah aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa argumentačne takmer totožný s obsahom jeho predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, ktorá bola preskúmaná predchádzajúcim uznesením ústavného súdu.

29. Odpoveď krajského súdu na tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd pri prejednávaní jeho meritórnej trestnej veci nepostupuje urýchlene a s osobitnou starostlivosťou (bod 26 tohto uznesenia), ústavný súd nepovažuje za nedostatočnú, pričom je zároveň toho názoru, že prezentované informácie o frekvencii určených termínov hlavného pojednávania na prvý pohľad nesvedčia o nedostatkoch v plynulosti postupu okresného súdu. Tieto informácie treba navyše vyhodnocovať v kontexte konkrétnych okolností posudzovanej veci, a teda je potrebné (ako to krajský súd správne uviedol) zohľadniť aj skutkovú zložitost' dotknutej meritórnej trestnej veci sťažovateľa založenú početnosťou stíhaných skutkov.

30. V predchádzajúcom uznesení ústavný súd reagoval aj na argumentáciu sťažovateľa, v ktorej predostrel tvrdenie o zaujatosti zákonného sudcu konajúceho na okresnom súde, ktorý sa podľa vyjadrenia sťažovateľa nevysporiadal so žiadnou ním vznesenou námietkou zaujatosti. V predchádzajúcom uznesení sťažovateľovi vysvetlil, že pokiaľ je podradenie námietok zaujatosti pod procesný režim § 32 ods. 6 Trestného poriadku konajúcim súdom zdôvodnený, nemožno takýto záver všeobecného súdu hodnotiť ako svojvôľu a neústavný postup. Krajský súd v odôvodnení druhostupňového väzobného rozhodnutia zopakoval, že námietky, ktoré sťažovateľ predostiera opakovane a ktoré spočívajú v tvrdení o nesplnení podmienok na vykonanie hlavného pojednávania, sú námietkami procesného postupu konajúceho súdu, preto bol postup sudcu okresného súdu, ktorý o nich ako o takých nekonal, vecne správny. Ústavný súd, odkazujúc na prezentovaný záver predchádzajúceho uznesenia ústavného súdu, tieto opakovane prednesené námietky sťažovateľa hodnotí ako neopodstatnené.

31. Aj k námietke sťažovateľa, ktorú prezentuje ako „porušenie tzv. dvojínštančnosti konania“, sa ústavný súd vyjadril vo svojom predchádzajúcom uznesení, kde uviedol, že takejto námietke nemožno priznať kladnú ústavnoprávnu relevanciu, pretože doplnenie, resp. čiastočné reparovanie záverov prvostupňového súdu, ktoré nemá vplyv na výrokovú časť rozhodnutia, je v konaní o uplatnenej sťažnosti ústavnoprávne akceptovateľné (napr. II. ÚS 429/2024). Odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania totiž nemožno posudzovať izolovane, pretože tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok. To zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (napr. III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 256/2024). Ústavný súd tak na prezentovaný záver svojho predchádzajúceho uznesenia odkazuje a popísanú námietku sťažovateľa hodnotí ako neopodstatnenú.

32. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, v ktorej konajúcim súdom vytýka, že pri rozhodovaní o jeho väzbe nezohľadnili modifikáciu trestu, ktorý mu v dôsledku novelizáciou Trestného zákona korigovaných trestných sadzieb aktuálne hrozí, krajský súd odkázal v druhostupňovom väzobnom rozhodnutí na svoje predchádzajúce rozhodnutie sp. zn. 5Tos/185/2024 zo 17. septembra 2024, ktoré sa podľa neho s uvedenou otázkou primerane vysporiadalo. V nadväznosti na to ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce uznesenie, v ktorom predmetné argumenty krajského súdu vyhodnotil ako náležité konštatujúc, že krajský súd uviedol konkrétne okolnosti, ktoré reflektoval pri vyhodnocovaní proporcionality väzby, a to i) ohrozenie verejného záujmu na ochrane osôb pred páchatelmi trestnej činnosti a ii) závažnosť sankcie, ktorej uloženie možno reálne očakávať v prípade, že sťažovateľ bude uznaný za vinného zo spáchania trestnej činnosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti túto sťažovateľom opakovane prednesenú námietku považuje za nedôvodnú.

33. Obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľa je aj spochybnenie základného materiálneho predpokladu väzby, teda existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutkov, ktoré sú predmetom podanej obžaloby. Na tomto mieste ústavný súd opätovne pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku vykazujúceho znaky trestného činu. Krajský súd v odôvodnení druhostupňového väzobného rozhodnutia zdôraznil, že tento základný materiálny predpoklad sťažovateľovej väzby sa žiadnym spôsobom nezmenil, teda nezoslabil v prospech sťažovateľa. Okresný súd v prvostupňovom väzobnom rozhodnutí v tomto smere odkázal na príslušnú časť odôvodnenia svojho predchádzajúceho rozhodnutia sp. zn. 105T/50/2023 z 23. augusta 2024, ktoré obsahuje podrobnú prezentáciu dôkaznej situácie, tak ako to skonštatoval aj ústavný súd vo svojom predchádzajúcom uznesení, keď uviedol, že okresný súd rozsiahlym spôsobom opísal obsah jednotlivých dôkazov vrátane výpovedí obžalovaných (sťažovateľa a spoluobžalovaného), výpovedí poškodených, ďalších svedkov a listinných dôkazov. V prvostupňovom väzobnom rozhodnutí okresný súd navyše odkázal aj na aktuálne dokazovanie, a to výsledky znaleckého skúmania, ktoré prezentovali znalci vypočutí na hlavnom pojednávaní 18. septembra 2024. Napokon v prípade čiastkovej námietky sťažovateľa týkajúcej sa tvrdení o zmene výpovede jedného z poškodených svedkov, ktorej obsah má podľa interpretácie sťažovateľa svedčiť v jeho prospech a má viesť k zastaveniu trestného stíhania pre tento skutok (5. bod obžaloby), pozornosti ústavného súdu neušlo, že ide o opakovanú námietku, ktorá

bola zodpovedaná, resp. vyhodnotená ako nedôvodná predošlým uznesením ústavného súdu, ako aj skorším uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 534/2024 zo 7. novembra 2024. Pre ilustráciu ústavný súd odkazuje na minulé väzobné rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5Tos/104/2024 z 5. júna 2024, ktoré bolo preskúmané označeným uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 534/2024 zo 7. novembra 2024, kde krajský súd prezentoval dôkaznú situáciu týkajúcu sa označeného svedka poškodeného. Z tohto popisu vyplýva, že tento svedok poškodený predložil síce 24. apríla 2024 podanie, ktorého obsahom je späťvzatie súhlasu s trestným stíhaním sťažovateľa a spoluobžalovaného vrátane vyjadrenia, že ide o jemu blízke osoby, vzápätí však uvedený svedok poškodený adresoval konajúcemu súdu podanie z 27. apríla 2024, v ktorom informoval konajúci súd, *„že dňa 24. 04. 2024 za ním prišla manželka spoluobžalovaného sťažovateľa s bratom a informovalo ho o problémoch svojich ako aj obžalovaných (sťažovateľa a spoluobžalovaného) a mala so sebou dva pripravené papiere, ktoré mal podpísať a obžalovaní by boli prepustení z väzby a vrátili by mu peniaze ako aj byt. Naliehali na neho, aby to podpísal. Išiel s nimi na matriku a listiny podpísal, pretože si myslel, že tak ľahšie dostane naspäť majetok. S týmto textom nie je stotožnený pretože nie je pravdou, že je priateľom obžalovaných, resp. ich blízkou osobou.“*. Vzhľadom na všetky prezentované skutočnosti je ústavný súd toho názoru, že nemožno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa, že by sa konajúce súdy nevyrovnali s otázkou, či aj po dlhšom čase prevažuje záujem štátu nad osobnou slobodou sťažovateľa. Je totiž celkom zrejmé, že vykonané dokazovanie a jeho vývoj nenasedčujú tvrdeniu sťažovateľa o zoslabení dôvodnosti podozrenia zo spáchania stíhanej trestnej činnosti.

34. Krajský súd k zdôvodneniu konkrétnych skutočností zakladajúcich u sťažovateľa obavu z pokračovania v trestnej činnosti poukázal na ich podrobnú špecifikáciu, ktorú prezentoval vo svojich predchádzajúcich väzobných rozhodnutiach sp. zn. 5Tos/104/2024 z 5. júna 2024 a tiež sp. zn. 5Tos/185/2024 zo 17. septembra 2024. Podľa odôvodnenia týchto rozhodnutí krajský súd vysvetlil, že vykonané znalecké dokazovanie u sťažovateľa identifikovalo špecifikované negatívne osobnostné charakteristiky. Objasnil, že je sťažovateľ dôvodne podozrivý, že počas dlhšieho časového obdobia, a to od augusta 2021 do mája 2023, sa mal dopúšťať podvodných konaní, z ktorých mu mali plynúť značné príjmy, ktoré mal použiť na výkon svojej podnikateľskej činnosti či na uspokojovanie svojich osobných potrieb a potrieb svojej rodiny. Podľa krajského súdu mala mať páchaná trestná činnosť z hľadiska jej závažnosti gradujúci charakter (od prečinov k závažnejším trestným činom). K páchaniu trestnej činnosti malo dochádzať v súvislosti s podnikaním sťažovateľa, keď sa mali stať obeťou jeho podvodných konaní osoby, ktoré navštevovali jeho bazár. Rozsah aktuálneho majetku sťažovateľa (polovica rodinného domu, byt a štyri autá) je podľa krajského súdu nepriliehavý jeho minulým zamestnaniam, resp. dĺžke období týchto zamestnaní. Tieto skutočnosti podľa mienky krajského súdu nasvedčujú dôvodnému podozreniu, že sťažovateľ si nákladnejší spôsob života zabezpečuje trestnou činnosťou, keďže je stíhaný za päť skutkov. Podľa krajského súdu konanie sťažovateľa teda nemalo byť len jednorazovým vybočením z inak riadneho spôsobu života, ale malo ísť o opakujúce sa konanie so stúpajúcou spoločenskou nebezpečnosťou. Krajský súd uzavrel, že sťažovateľ by sa v prípade prepustenia na slobodu vrátil do rovnakých podmienok, v ktorých sa mal dopúšťať trestnej činnosti, a preto je s ohľadom na jeho osobnostnú výbavu daný preventívny dôvod väzby. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že takto podrobná, logická a zároveň výpovedná

argumentácia krajského súdu rozhodne nenasvedčuje tvrdeniu sťažovateľa, že má zdôvodnenie jeho preventívnej väzby abstraktnú a nekonkrétnu podobu.

35. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že mu nie je v rámci realizovanej väzby poskytovaná adekvátne lekárska starostlivosť odôvodnená jeho veľmi vážnym zdravotným stavom, a s touto okolnosťou sa podľa sťažovateľa krajský súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal, ústavný súd odkazuje opätovne na predchádzajúce uznesenie ústavného súdu, ale aj na skoršie uznesenia ústavného súdu, ktoré sa týkali posúdenia predchádzajúcich väzobných rozhodnutí v trestnej veci sťažovateľa (IV. ÚS 316/2024, II. ÚS 534/2024). V nich bolo sťažovateľovi vysvetlené, že negatívny dopad väzobného stíhania na zhoršenie zdravotného stavu sťažovateľa nemusí a mimo osobitných prípadov ani nemá z hľadiska ustálenia potreby stíhania obvineného vo väzbe *ipso facto* predstavovať kruciálny faktor. Pri posúdení možnosti zabezpečiť sťažovateľovi potrebnú zdravotnú starostlivosť je z hľadiska súdu rozhodujúceho o väzbe, ako aj mimo takého konania rozhodujúce (ako u každého iného obvineného) odborné stanovisko špecializovaných orgánov zdravotnej starostlivosti v rámci Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktoré ak vyhodnotia (samostatne alebo ak usúdia, že je to odborne potrebné, po konzultácii s iným zdravotníckym zariadením), že takú starostlivosť dokážu poskytnúť bez ohrozenia života a zdravia, nemôže byť taký ich záver sťažovateľom bez ďalšieho revidovaný s výsledkom nevyhnutnosti nahradiť jeho väzbu prostredníctvom rozhodnutia súdu. Monitorovať namietané a sťažovateľom vo výkone väzby avizované zdravotné problémy je, a to *ex officio*, primárne úlohou väzenských orgánov, pričom ochrana života a zdravia sťažovateľa ako obvineného počas výkonu väzby nie je otázkou dôvodov väzby a ich náhrady, ale otázkou zdravotnej starostlivosti vo výkone väzby (čo jej význam nijako neznižuje). Ústavný súd zároveň konštatoval, že zdravotný stav sám osebe bez špecifik prípadu vzhľadom aj na charakter zdravotného postihu neeliminuje zákonný dôvod väzby ani neznamená obligatórne nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou. Vychádzajúc z uvedených východísk, aj pri posúdení aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru o súlade odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu, ktorý za oslabenie väzobných dôvodov nepovažoval sťažovateľom namietaný jeho vážny zdravotný stav, zastávajúc názor, že je možné v podmienkach väzby poskytnúť mu primeranú zdravotnú starostlivosť s právom na osobnú slobodu sťažovateľa. Preto aj v tejto časti hodnotí argumentáciu sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

36. Ústavný súd napokon pristúpil k posúdeniu udržateľnosti odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia v časti týkajúcej sa otázky možnosti alternácie sťažovateľovej väzby miernejšími prostriedkami. Nestotožňuje sa s tvrdením sťažovateľa, že by zodpovedanie tejto otázky bolo zo strany krajského súdu nedostatočné. Krajský súd, poukazujúc na podrobné dôvody svojho predchádzajúceho väzobného rozhodnutia zo 17. septembra 2024, zhrnul, že pri posúdení tejto otázky zohľadnil negatívny osobnostný profil sťažovateľa podložený znaleckým posudkom a tiež charakter vyšetrovanej trestnej činnosti, ktorá sa mala vyznačovať koordinovanosťou, premyslenosťou a predchádzajúcou prípravou k jej páchaniu so zameraním sa na vytýpané zraniteľnejšie osoby. Všetky tieto konkrétne skutočnosti v súhrne krajský súd považoval za vylučujúce možnosť dosiahnuť účel väzby miernejšími alternatívnymi opatreniami. Pokiaľ ide o sťažovateľom prezentovaný názor, že by relevantnou v otázke možnosti náhrady väzby mal byť záujem o osobnú starostlivosť sťažovateľa o jeho maloleté dieťa, ústavný súd odkazuje na svoje predchádzajúce uznesenie. V tomto bolo sťažovateľovi vysvetlené, že osobná starostlivosť

o rodinného príslušníka nie je ani podľa judikatúry ústavného súdu (obdobne III. ÚS 560/2023) dôvodom na nahradenie väzby v podstate preto, lebo väzobné stíhanie sťažovateľa sa opiera o dôvody, ktoré tkvejú v jeho osobe, ako aj v povahe a závažnosti trestnej činnosti so silným finančným motívom. Preto nemožno priznať relevanciu ani námietke porušenia Dohovoru OSN o právach dieťaťa, ktorej obsahom bolo tvrdenie o nepotrebnosti väzobného stíhania s akcentom na potrebu styku sťažovateľa s jeho maloletým potomkom.

37. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia v spojení s odôvodnením prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu (aj s odkazom na predchádzajúce väzobné rozhodnutia krajského súdu) krajský súd poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v dotknutom uznesení krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na trvanie tzv. preventívnej väzby, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

38. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

39. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2025

Ľuboš Szigeti
predseda senátu